

La ferida del general Putifar

fitxa tècnica

Companyia: Companyia de Sarsuela. Direcció musical Enric Azuaga i escènica: Marina Julià.

Intèrprets principals: Solistes: Maria Pi, soprano; Ramón Rodríguez, tenor; Josep Elizalde, baix; M. Rosa Serrano, soprano; i Guillem Costa, baix.

Obra: *La corte de faraón*.

Lloc: Teatre de can Gomà.

Data: 11 i 12 de maig.

Observacions: Estrena del nou muntatge de la Sarsuela. Les dues funcions van omplir can Gomà.

ORIOL ESCURA

La Companyia de Sarsuela de Mollet podria haver caigut en la recreació d'un típic espectacle ranci i esbòrric comparable a les celebracions pel·lícules de Pajares i Esteo, però no ha estat així. Ans al contrari, ha dignificat considerablement en la posada en escena aquesta petita obra de Vicent Lleó, que corria aquest risc per la seva trajectòria històrica.

L'explicació rau en la paraula *rigor*, aplicada al desenvolupament i tractament de l'obra; malgrat que sigui còmica i jugui constantment

Els membres de la Companyia de Sarsuela van fer ple a can Gomà

DAVID NOGUERA

amb idees picardioses, s'ha elaborat amb dignitat i seriositat, al detall.

Ara bé, contrastant els elements que integren aquest gènere, s'observa un treball escènic i unes intervencions dels personatges que superen la vessant musical de la interpretació, fet que s'explica, sobretot, per una qüestió clau: l'engranatge entre veus i orquestra. Un

col·lectiu considerable que és capaç d'executar un muntatge com aquest amb il·lusió i que sap transmetre-la al públic hauria de poder treballar més amb la part instrumental, tant pel que fa a dinàmiques –veus tapes quan els instruments els doblen– com als tempos i entrades.

Deixant de banda que can Gomà acústicament continua essent un ce-

ller, les condicions per assajar són un desafiament per a ments lúcides i insomnes, i aquesta qüestió és fonamental per a una bona interpretació. Atenent que l'activitat de la Companyia, a banda de no ser lucrativa, no és només oci pur, sinó que té elements de foment cultural, i fins i tot pedagògics, es fa difícil entendre que en certa manera s'hipotequi el nivell musical en les actuacions per les limitacions que origina la propietat intel·lectual.

Aquesta mena d'entrebanos, tal i com s'estableixen, no eviten la vulneració del patrimoni cultural dels autors, però sí provoquen que la cultura sigui en aquest país un bé de luxe, i això és més punyent que la ferida del general Putifar. Un mal que amenaça algun dia de deixar-nos estèrils.

LA SATISFACCIÓ DEL PÚBLIC

També és destacable l'esplendor dels últims quadres, però sobretot el de l'arxiconegut fragment "Ay ba..., ay ba...", que canta la ballarina babilònica Sul i que va comptar amb la total satisfacció del públic. Moments així fan que els esforços mereixin ben bé la pena: esperem que aquesta empena i dedicació de la Companyia de Sarsuela continuï donant bons fruits. ④